

Повл Х. Рийс-Кнудсен

Националсоциализъм

Природният светоглед

”Във всеки един момент съществува общоприетост, набор от идеи, които всеки нормално мислещ човек приема без съмнения. Не е изрично забранено да се каже това или онова, но не се „прави“. Всеки, който постави под въпрос тази преобладаваща общоприетост, бива заглушен с удивителна ефективност. Мнение, което е коренно различно, почти никога не получава честно представяне в популярната преса или периодичните издания”.

Джордж Оруел

Националсоциалистът постоянно изпитва трудности в провеждането на смислен разговор с човек, който не е такъв. Той често има чувството, че такъв диалог е напълно невъзможен и че двамата живеят в два изцяло различни свята. Частично, разбира се, причината за тази нежелателна ситуация се намира в пропагандния образ на националсоциализма, като апогей на човешката порочност, създаден в общественото съзнание от нашите противници. Въпреки това, за младите хора вече не е особено важно, какво се е случило преди половин век. От ранното си детство те са виждали злобата и жестокостта, опустошаваща света след „победата на хуманизма“ през 1945, ярко представена чрез телевизията. И вече съществува доста окуражаваща склонност сред младите да имат по-непредубеден възглед за живота и различните проблеми, които той включва, отколкото миналото поколение.

И все пак това не значи, че младите хора имат каквато и да е идея какво наистина е националсоциализъм, нито го разбират особено, когато им се обясни. Те са израснали в свят, в който нарочно са отдалечени от всякакви природно обусловени ценности и естествени морални норми, и са обучени, че всичко е относително и където границата между истина и лъжа вече не съществува, тъй като вече няма безусловности и всичко зависи от начина, по който ти решиш да гледаш на нещата. В този свят без ценности хората живеят в умствен вакуум без какъвто и да е контакт с истинския свят, безмилостните му природни закони и безусловните му морални и социални задължения, поради което е неизбежно националсоциалистическата идея да бъде виждана като неразбираем чужд елемент в такава политическа и философска вселена.

За разлика от днешната безгрижна относителност, където всички идеи – поне по принцип – са приети и валидни, националсоциализмът представлява непрестанното търсене на истината и опитът тази истина да се представи като основа на човешкото общество. Противно на неясните бълнувания на глупавите кабинетни философи и ориенталския мистицизъм, националсоциализмът е базиран на здрав разум и търси аргументи в истинския свят, където разликата

между лъжа и истина и добро и зло се определя от факти, а не от пожелателно мислене и теоретични мечти.

В тази светлина става очевидно, че националсоциализмът отрича концепциите и моралните норми на всички управляващи идеологии, а това, разбира се, води до трудна за преодоляване неразбираемост – просто, защото няма никаква допирна точка между идеите на националсоциалистите и хората, чието мислене се определя от идеите на сегашното управление. Националсоциализмът, иначе казано, означава абсолютна, неизменна и безкомпромисна битка срещу самите философски основи на целия управляващ световен ред. В следващите редове ще се опитаме да обясним извода от тази конфронтация.

Както вече най-вероятно стана ясно, националсоциализмът има много малко общо с политиката в обичайния смисъл на думата. Това движение не е една от обичайните политически организации, които представляват просто някакви групови интереси в повече или по-малко материалистичен аспект. Тяхната цел е просто да скалъпят политическа програма, която е достатъчно неясна и банална, с цел да привлече необходимия брой гласоподаватели за парламентарна платформа, чрез която „избраните представители на хората“ могат да отрежат възможно най-голямото парче от тортата за себе си – и може би за техните партийни членове – за сметка на остатъка от обществото.

Националсоциализмът е много повече от това – той е миросглед, философия за живота, покриваща всички аспекти на човешкия живот. Като привърженик на такъв светоглед човек разглежда всички явления в обществото от един и същи ъгъл, така че всеки един аспект става част от едно общо цяло, също, както неговите мнения във всички области се определят от същия обединяващ принцип, който му дава възможността да си обясни и разбере всички аспекти на живота и неговите тайни. По този начин един светоглед е в основата на отношението на своите последователи към религия, етика, политика, икономика – **както и на начина, по който те устройват живота си.**

Разбира се, националсоциализмът не е единствената жизнена философия, претендираща, че покрива всички аспекти на съществуването. Други примери за това са всички религии, чиито принципи очертават за вярващите в тях насочващи граници за поведение и възпитание за всяка ситуация от живота. И все пак днес религиите са принудени да правят компромиси в отчаян опит да запълнят все по-утоляемата се бездна между религиозните принципи и реалността – празнина, която през последните 500 години е довела до секуларизацията на християнските държави в стария свят и която днес кара озападените правителства и на най-ислямските държави да пренебрегват стриктната религиозна структура на обществото в полза на капиталистически или комунистически материализъм.

Пример за общество, което е избрало да се насочи в обратната посока и строго набляга на разбирателството между политика и религия, е Иран под управлението на Хомейни. Друг пример е Израел, който се базира на религиозното вярване, че евреите са „богоизбраните хора“ и имат божествено даденото право над територията, която искат от арабите и където особено най-ортодоксалните групи следователно отричат и най-малкото отклонение от законите на Талмуда. Тези закони са продукт на старото номадско общество и е невъзможно да се приложат в модерна индустриална държава, което води до определен брой типично семитски тълкувания, които позволяват заобикалянето на стриктните религиозни правила, например Шабата и Шмита година, когато цялата земя трябва да остане незасята и непродуктивна, но това не се случва.

Подобни методи могат да се наблюдават и в арабските държави, където Рамаданът е повече или по-малко премахнат перманентно, поради тамошната „борба“ с бедността. Всички тези опити за „надхитряне“ ясно показват, че тези мирогледи са абсолютно неадекватни като начини на управление в модерния свят със съвременните западни технологии – и че те не са достатъчно силни, за да попречат на техните последователи да желаят този нов живот, който не е част от тяхната култура, а резултатът от успешен паразитизъм. Причината за този провал е, че тези религии се основават просто на сляпа вяра, а не на реалността.

Естествено, посветените християни също имат желанието да запазят библията като основна тежест при властта и при начина на мислене. Затова католическата църква постоянно се опитва да увеличи влиянието си в развитието на обществото в традиционно католически страни като Ирландия, Италия, Испания и латинска Америка – и за да постигне това, тя трябва да спечели политическа сила. Основната ѝ слабост обаче, са множеството вътрешни разногласия за начина, по който това да се постигне и на кои части от християнската доктрина трябва да се фокусират. Също и в Северна Америка християнството има много важно политическо влияние, което по никакъв начин не може да се подценява, както и в Европа повечето държави имат християнски политически партии, които се опитват да заздравят така наречените християнски ценности като част от тяхната програма. Въпреки това религията играе умерена роля в тези партии – просто, защото християнството е загубило контрола си над хората – ако изобщо е имало някакъв преди. То някак си винаги се е усещало като чужда идея измежду мъжете от севера и тяхната му интерпретация често е била доста не-християнска. Днес то е сведено до анахронична реликва. В Дания, например, около 95% от хората са членове на лутеранската държавна църква. Въпреки това, само 2% посещават църквата и даже по-малко вярват в доктрината. Като духовна сила за хората християнството е мъртво.

И все пак, марксизмът също е философия, представляваща светоглед, който управлява всички аспекти от човешкия живот, за разлика от всички останали политически идеи в нашата част от света, които се фокусират основно върху незначителни административни и икономически проблеми. Тези идеи са тясно свързани с определено отношение към живота като цяло и с връзката между индивида и обществото, но относно човешките духовни нужди, те по принцип са абсолютно несвързани. Те не изключват никакви религиозни сдружавания – напротив, те винаги поставят акцент върху религиозната свобода и твърдят, че религия и политика нямат нищо общо и трябва да бъдат разделени – като че религията е нещо маловажно в сравнение с политиката. Поради това, членове на всички тези либерални или консервативни партии, могат да бъдат християни, юдеи, мюсюлмани, атеисти или будисти. Техните религиозни възгледи се считат за напълно несвързани с техните политически занимания. Те са обединени в целта си да се опитат да решат някои добре определени практически проблеми в държавната организация, но могат да имат съвсем различни духовни възгледи. Както вече споменахме, това разделение е напълно несъвместимо със същността на религията, но трябва да бъде повече или по-малко неохотно прието от религиозните общности, ако те изобщо искат да имат каквото и да е влияние върху обществото.

В една истинска жизнена философия като националсоциализма, няма абсолютно никакво място за такова разделение на живота в различни категории, които да не са свързани помежду си по какъвто и да е начин. Националсоциализмът успява да реши всички практически проблеми в обществото чрез прилагане на принципите на фундаменталната си философия и неговите последователи не се нуждаят от никакви чужди елементи, за да задоволят духовните си нужди. Самият националсоциализъм дава цялостен отговор на всеки въпрос, който човек може да зададе.

Добре познат факт е, че религиите се основават само на вяра – нещо, с което те се гордеят. Следователно съществуването на бог, непорочното зачатие, възкресението, второто пришествие и т. н. са все неща, които не могат да бъдат доказани – освен, разбира се, ако приемеш господ като автор на библията, още нещо, което просто трябва да вярваш – независимо какво доказателство имаш за противното. И ако не **вярваш** без доказателство ти си мнителен – като Тома Неверни. В противовес на тази гордост от невежеството, и марксизмът, и националсоциализмът твърдят, че са базирани на научна истина. **Марксизмът** е създаден зад бюро, претрупано с научни, философски книги – но без какъвто и да е допир с реалността и дори науката. Като погледнем от по-близо виждаме, че марксизмът също е толкова основан на вяра, колкото и всички други религии – именно, на напълно ненаучното вярване, че всички биологически създания, които ходят на два крака и нямат пера са създадени напълно равни и на също

толкова абсурдната идея, че обстоятелствата на производство, които са определили историята по същия начин, както се твърди и за заобикалящата среда, а не произхода, са определящи за развитието на индивида. Това е все едно да поставиш каруцата пред коня. Не е нужен много ум да осъзнаем, че човекът всъщност е формирал околната си среда и е установил социален ред, включващ обстоятелствата за производство, а не обратното.

За разлика от всички тези други философии, националсоциализмът никога не е бил „изобретяван“ – той е произлязъл от вечните закони на природата, които са съществували от началото на вселената и които са наставлявали всеки живот, откакто е възникнал първият примитивен организъм. Това е изразено много красиво и ясно от Савитри Деви, известната късна националсоциалистическа философка, в книгата ѝ „Мълнията и слънцето“:

“В своето естество, националсоциалистическата идея обхваща не само Германия и нашето време, а арийската раса и човечеството като цяло, както и всяка епоха; в края на краищата изразява тази мистериозна и неизмерна мъдрост, според която природата съществува и създава: безличната мъдрост на вековната гора и на океанските дълбини, и на сферите в тъмните пространства на космоса; и славата на Адолф Хитлер не е просто да се върне обратно към тази божествена мъдрост, но да я превърне в практическо възраждане от световен мащаб.”

С други думи, националсоциализмът не е **съчинен** от Адолф Хитлер, а е съзнателното изразяване на фундаменталните закони на природата, управляващи живота ни. Основава се на вечната **любов** към света и всичките му разнообразия, дълбоко, безусловно **уважение** към мъдростта на природата и пламенната воля да се съхрани живота, както се е развил и е израснал с тази мъдрост. Единственият начин това да се постигне е обществото от хора да се организира според тези фундаментални закони. **Следователно да бъдеш против националсоциализма е просто абсурдно и нелогично, тъй като това би било същото както да си против закона на гравитацията или факта, че Земята е кръгла!** Реално идеологията не е нищо повече от приложението на физичните и биологичните закони към политическите, икономическите, социалните и религиозните сфери от човешкия живот по същия начин, както днес те се прилагат към науката. От тази гледна точка националсоциализмът е истински научен – както никой друг мироглед. Той не желае реалността да се напасва към каквито и да било предубедени теории, а да напасне теориите към реалността. От тук следва, една нова епоха на епохални научни открития, които веднага рефлексират в практическия живот на едно националсоциалистическо общество.

Разбира се, може понякога да ни се иска тези закони да бяха различни, но неизбежно трябва да приемем, че е невъзможно те да бъдат променени. Природните закони не могат да бъдат отменени чрез вот на общото събрание на Обединените нации, конгреса на САЩ, или който и да е друг национален парламент! Може би всичко **би било** по-лесно, ако всички човешки същества и всички раси **бяха** създадени равни и ако не съществуваха наследствени фактори, определящи и ограничаващи индивидуалните ни възможности за развитие. И все пак положението е различно **и няма абсолютно никакъв шанс това да се промени с пожелателно мислене, иначе казано – да живеем, като че ли тези закони не съществуват.** Да се построи общество, основано на такъв принцип е смъртен грях, който само може да доведе до катастрофални последици.

Тези последици могат да бъдат **прекалено** ясно видени, ако погледнем към обществата, изградени от враговете ни на изток и на запад. Те единодушно назовават националсоциализма като „евангелие на злото“ – докато те самите управляват света на ръба на икономическа и морална катастрофа; свят, измъчен от инфлация, безработица, престъпления, безсмислено насилие, злоупотреба с наркотици, замърсяване, порнография, корупция, глад и екологични катастрофи – свят, който е преживял само 16 дни мир от 1945 година насам и в който 30 милиона човека са избити за същия период. И над този тъжен свят кръжи страшната опасност от ядрена война, която ще унищожи всяка висша форма на живот на планетата.

Наистина не е учудващо, че всеки човек живее в постоянен страх какво може да му донесе следващия ден! За жалост този страх и безнадеждността са най-разпространени в арийската част на света, където упадъкът и моралният разпад са в най-напреднал стадий. Тук хората са напълно отчуждени от всякакъв разум и природни ценности и са превърнати в безумни зомбита, чийто тревоги биват туширани чрез материално охолство – в едно постоянно състезание срещу икономическия хаос. И въпреки всички материални блага на модерния свят, тези хора не са нито щастливи, нито задоволени. На тях им липсват идеали и ентузиазъм и са загубили всякаква вяра в бъдещето. Ариецът просто го е страх да доведе деца на този свят. Тъй като не вижда никакво бъдеще, той предпочита моментното удоволствие пред съхраняването на расата и културата си. Той се опитва да осигури възможно най-комфортния живот за себе си в тази помийна яма и единствената му надежда е, че неизбежната катастрофа няма да се случи по време на неговия живот. Така той пасивно наблюдава как земята на неговите предци бива бавно превземана от чужденци, които все още не осъзнават, че края на белия човек означава и края на цивилизацията.

Това е Златната ера, която нашите врагове обещаха на света през 1945 година – това са успели да постигнат за 40-те години, през които имаха пълна власт. При тези обстоятелства перспективата за бъдещето определено е мрачна. И все пак

не е задължително да бъде така. **Това зловещо състояние на света се дължи единствено на човешкото неуважение към законите на природата.**

Като националсоциалист ти неминуемо се чувстваш като от друга планета, щом веднъж си разбрал същността на настоящото положение. Ти не можеш да бъдеш част от тази система и дори ежедневното усилие да оцеляваш в рамките ѝ ти се струва като безсмислена загуба на време. **Като националсоциалисти ние си представяме един съвсем различен световен ред, базиран на „неизменимата мъдрост, според която природата съществува и създава“.** Животът на планетата може да оцелее единствено при такива обстоятелства. Но, за да се установи този нов ред, човекът трябва да приеме, че той не е над природата. Човекът **не** е господар на света, а интегрирана част от целостта на природата и е субект на абсолютно същите закони, както всички останали живи организми. Също така трябва да приеме доказания факт, че човешките раси са различни – не само по външен вид, но също така и по умствени и интелектуални характеристики – а също така и че всички човешки същества са индивиди, които не са създадени равни - техните животи се определят основно от наследствени фактори, а **не** от тяхната околна среда.

Това, разбира се, може да звучи „нечестно“, но едно от нещата, които човек **трябва** да приеме е, че в природата няма концепция за справедливост в смисъла, който обикновено придаваме на тази дума. Като човешки същества ние можем – и трябва – да организираме общество, основано на **правна и социална справедливост**, защото всичките му членове имат полезна функция и следователно могат да искат равна защита от закона и безопасност от икономическа експлоатация. Това е част от **сигурността**, която е нужна и естествена в едно организирано общество – дори е част от самата причина, поради която хората са се ангажирали с установяването на стабилни социални структури. И все пак ние не можем да създадем **биологична** справедливост – както не можем и да създадем **биологично** равенство. От човешка гледна точка винаги ще изглежда крайно несправедливо, че някои хора биват атакувани от ужасни, болезнени и неизлечими болести в ранна възраст, докато други могат да се насладят на добро здраве до стогодишна възраст – дори и ако този, починал на 25 има много по-големи умствени дадености и е можел да допринесе за човечеството толкова повече от този, оцелял до стари години. Както и това да ни кара да се чувстваме, такава е ситуацията – въпреки всичките ни медицински умения – и човек трябва да се научи да приема, че природата не признава нашето разбиране за справедливост и **всеки опит да се въведе някакъв вид божествена справедливост за в бъдеще трябва да отхвърлен като абсурден опит за бягство от реалността.**

Във връзка с това враговете на националсоциализма често твърдят, че биологичната концепция на човешката природа, на която идеологията напълно се базира, е „неетична“. На това ние можем само да отвърнем, че така наречената „етика“ на тези опоненти е тази, която е неморална, защото се основава на норми и ценности, които не са съобразени с природата. **За националсоциалистите съществува само една действителност: законите на природата. Всичко, което не съответства изцяло с тях, е напълно, 100% грешно.**

Това, разбира се, значи напълно отричане на християнството, чийто неестествен дуализъм е основата на преобладаващия „морален“ кодекс – дори и там, където този кодекс е маскиран с либерален/хуманистки или марксистки етикет. Според християнството човекът заема специална позиция измежду всички същества, притежавайки **божествена душа**. Тази душа е универсална и небиологична. Тя не прави разлика между расите или индивидите, не зависи от интелигентност или каквито и да е други умствени или физически качества в индивида, нито е наследствена или по какъвто и да е друг начин, повлияна от природата. Тази е **душата**, която прави всички хора равни в очите на Господа, без значение какво правят или какво са, важното е да вярват в Него. За един християнин да се говори за човек като продукт на биологични фактори е „позор“. Според християнството човешкият живот е постоянна борба между **божествената душа** (духа) и „материята“, тоест природа, или персонално погледнато – **плътта**, която представлява **Зло** и трябва да се надвие, за да се спечели вечен живот в неопределения рай на небето. Животът на Земята е само подготовка за бъдещия живот – или в Аврамовата гръд, или в ада, в зависимост от успеха на човека в борбата му срещу биологичната му природа. Само по себе си, животът на Земята няма никаква стойност, той е просто свят на мъки и печал.

Това показва, че християнството се характеризира от явно презрение към живота и природата. То е религия за несретници и фантазори, които не могат да се справят с предизвикателствата на живота, а само вегетират, доверявайки се, че „последният ще е първи и първият ще е последен“, тъй като християнството счита всеки криминален некадърник и малоумен глупак за по-ценно човешко същество от трудолюбивия и градивен гражданин. То представлява поредица от норми и ценности, които поставят девственницата над майката, монаха над бащата на семейството, слабите и страдащите над силните и победителите, с други думи – мъртвите над живите. То презира всяко удоволствие от живота и величае самоизмъчването и самоунижението като позитивен признак, че човек се бори с плътта си и приема, че е роден като носител на греха, защото не е изцяло духовен.

Няма значение от каква гледна точка се разглежда християнството. То представлява едно изопачено и човеконенавистно отношение към живота, което не може да се толерира в никакъв случай в едно здраво общество.

Християнството е един вид душевно заболяване, което е унищожило нашия естествен имунитет срещу антибиологичния начин на мислене. То е една заразна болест на ума и трябва да бъде преодоляно на всяка цена

За разлика от християнина, от националсоциалиста се очаква да **живее**. От него се очаква да подобри уменията си и да развие личността си, доколкото може в рамките на своите природни дадености – и физически, и духовно. От него **не** се очаква да прекара живота си на колене пред бог от Близкия Изток, молейки се за милост и прошка за „греха“, че се е родил в природата. **Ние искаме да виждаме горди и задружни хора, които вярват в себе си и в призванието си в живота – не изплашени и унили продукти на човеконенавистни концепции като „първородния грях“, които оставят на човек само едно удоволствие в живота: прошката на „Господа“, ако само вярваш и се покаеш. Не искаме неуверени и отчаяни жертви на плуралистичния светоглед и неговото отричане на абсолютните ценности. Ние не сме атеисти. Ние вярваме в божество, но то е в абсолютен контраст от еврейско-християнския Яхве. За националсоциализма съществува само едно божество: загадъчната креативна сила, която се проявява навсякъде в природата. Това е божеството, на което ние отдаваме почит и уважение за мъдростта на законите на природата. Като националсоциалисти ние не следваме ничий друг глас и етика, освен тези на природата. Ние знаем само един смъртен грях: опит за бунт срещу тази етика.**

Въпреки че човекът е част от природата, националсоциалистите разбират напълно, че той се различава от всички останали живи организми с едно определено нещо: неговият уникален мозък, способен да мисли по абстрактен начин. Това умение е направило възможно за него да отклони или смекчи част от жестокостта на природата, от която страдат други същества. Нашият мозък ни е позволил да лекуваме болести, които в противен случай биха били смъртоносни и да открием скрити правила за много от законите на природата, които да използваме в наша полза и – за добро или зло – да развием технология, която е била нужна за изучаването на Земята и оползотворяването на богатствата и.

За съжаление, мозъкът ни също е направил възможно за нас съзнателно да пренебрегваме законите на природата, когато ни се стори по-удобно да ги игнорираме, отколкото да ги следваме. В примитивно общество бихме усетили резултата от такова престъпление бързо, но във високо развито технологично такова би било възможно да се преживее нарушаването на тези закони доста дълго време преди да се усетят неизбежните последици. Въпреки това, рано или късно те ще излязат наяве с неумолима скорост и тогава вече би било, ако не невъзможно, то поне невероятно трудно да се поправят грешките.

И накрая, нашият единствен по рода си мозък също ни е дал чувства, които трудно се намират при което и да е друго животно: страхът от неизвестното, увереността в смъртта и следователно отчаяната нужда от нещо, което може да даде на човека чувство за духовна сигурност и да го накара да намери смисъл в живота отвъд обикновената надпревара за материални придобивки. Това е нуждата, която е причина за религиите, но за разлика от тях, национал-социализмът се фокусира на задоволяването на тези нужди на Земята. Във връзка с това трябва да се отбележи, че нито мозъкът, нито чувствата са изолирани, небιологични фактори, а неразделима част от живия организъм и като всяка друга физическа характеристика на човека, „духът“ също е субект на природните закони относно наследствеността. Като националсоциалисти ние сме на твърдото мнение, че обществото като цяло трябва да се организира по такъв начин, че всички аспекти на природните закони да се вземат предвид. Затова не е достатъчно само да се задоволят материалните нужди на хората като се установи стабилен икономически живот. Също така е нужно уверението, че и духовните нужди са удовлетворени!

Враговете на човека често твърдят, че духовната вселена на националсоциализма е свързана с принуждаване и манипулация, където човек е ограбен от свободата и индивидуалността си с единствената цел да се превърне в част от глупаво мнозинство. Това, разбира се, е далеч от истината. Всъщност описанието се доближава много повече до същността на демокрацията. Демократите са тези, които виждат хората като една огромна сива маса, където разликите между индивидите са обяснени като резултат от случайни влияния на околната среда, които обществото трябва да „поправи“, за да може да „социализира“ хората в демократична посока. Национал-социализмът, от друга страна, уважава индивида. Ние знаем, че всеки човек е биологично уникален и има различни таланти и умения. Да се обединят тези индивидуални дадености в рамките на обществото е една от най-важните задачи на националсоциалистическата държава. Само по този начин е възможно да се използва цялото количество умствени ресурси на народа – за полза не само на индивида, но и на обществото.

Все пак, ние също знаем, че гения и прогреса никога не са произлизали от мнозинството, а от отделни, изключителни индивиди и само чрез осигуряването на възможността на индивида да се самооткрие и развие с възможно най-голяма свобода. В организирано общество ние можем да подпомогнем напредъка на човечеството към все по-голяма близост до съвършенство. Ако искаме да решим огромните проблеми, пред които светът се е изправил след 45 години демокрация, това е необходимо. Тъй като очевидно е невъзможно човек да се издигне над вроденото си ниво на възможности, всички глупави опити хората да бъдат **направени** равни във всяко едно отношение неизбежно води до обединение на най-ниското ниво, тоест до потискането на всички индивиди,

които се издигнат над средното ниво на интелигентност или по какъвто и да е друг начин. Тази насоченост не е деяние на националсоциализма, а на демокрацията и е малко вероятно да подобри условията за живот на Земята.

Въпреки това всеки опит да се отгледа елит, с право се разглежда като заплаха за основата на системата на демокрацията, където съществува вярването, че всеки трябва да има не само равни права, но също така и равно **влияние** върху публичните дела, без значение дали имат нужните качества, или не. Такава система може само да докара една държава до дъното. В националсоциалистическа държава управлението ще се състави от най-добрите хора на нацията. Само те биха могли да решат проблемите, които възникват – и да поемат отговорността. Различните членове на демократичното събрание не могат да бъдат държани под отговорност за техните действия, защото всички решения се достигат чрез гласуване и всеки трябва да се съобрази с мнозинството – без значение дали е съгласен или не. Този вид форум предоставя достатъчно място за най-покварените елементи на обществото. Иронично е, че големите комерсиални предприятия харчат огромни количества време и пари за намиране и обучение на най-добрите кадри за лидерските позиции в корпорацията, докато всеки политически шарлатан без каквото и да е обучение може да стане министър председател на държавата си, ако просто има правилните връзки и не показва значително ниво на интелигентност, което би било знак, че той не може да бъде манипулиран толкова лесно от различните групи на интереси и това никога не би му спечелило каквато и да било подкрепа. Това е жалко!

Това отричане на индивидуалността и на биологичните разлики между хората също така е довело до пълно потискане на концепцията за „генетична хигиена“. Днес хигиената е нещо, отнасящо се само към миенето на ръцете или зъбите. Човек обаче познава принципа на „генетичната хигиена“ и той изразходва огромни количества от време и енергия за развъждане на коне, крави, кучета, гълъби, папагали и др. – в пълно съответствие с най-добрите генетични принципи, но когато става дума за репродукцията на своя собствен вид, той изоставя тези принципи – като че ли те важат само в животинския свят – и с готовност подпомага пълното биологическо израждане на човечеството.

В естествена среда всяка популация е субект на биологична селекция, което означава, че индивидите, които са най-добре приспособени към дадените обстоятелства, се изкачват на върха на обществото, а тези, които не могат да се справят с живота – загиват. Това е един от железните, безкомпромисни закони на природата, които човекът е успял да смекчи като е построил общества, в които има място и защита и за по-слабите елементи на популацията, които също изпълняват смислена роля в едно развито общество. Следователно, ако ние напълно си затворим очите за природните закони, ние също така ще се насочим

към катастрофа, тъй като вече няма да можем да осигурим нужните биологични качества в популацията за запазване на система, която е достатъчно стабилна, че да предпазва и слабите. Без отношение към биологичната реалност на живота ние ще се озовем в ситуация, в която всеки е за себе си и най-слабите индивиди биха загинали първи.

Следователно, националсоциализмът не би означавал, както често се твърди, че слабите биха били зарязани и изоставени на съдбата си. Точно обратното! Националсоциализмът е единствената гаранция, която те могат да имат срещу сигурна гибел. Тук обаче, трябва да се отбележи, че **слабостта не е идеал** – тя е нещо, което трябва да бъде надмогнато, а това е възможно единствено чрез последователна генетична хигиена. Националсоциалистическата държава би образувала хората относно биологичните механизми и по този начин да им помогне да си възвърнат природните инстинкти в тази сфера. Така човек би напреднал биологически. Само глупците могат да вярват, че човекът вече е достигнал най-високите си възможности за развитие. Въпреки това, за да може човекът да напредва, обществото трябва да се подsigури, щото болести и слабости да не се предават наследствено. Свободата да предадеш страдания на децата си и да повреждаш популацията генетично е престъпление срещу идните поколения!

Същевременно обществото трябва да бъде сигурно, че има здравословна среда, така че болести, причинени от външни фактори, да изчезнат завинаги. Тук не се взема предвид само социалната обществена среда и условията на работното място, но и екологичната обстановка. В националсоциалистическо общество е напълно неприемливо заради жажда за печалба и алчен материализъм да допускат добавянето на изкуствени прирастителители в храната и дрехите, вредни синтетични материали в домовете и обществените сгради, както и замърсяването на земя, въздух и вода – да не споменаваме и смъртоносно радиоактивно замърсяване, което остава стотици хиляди години. Всичко това е логическият резултат от пълното извращаване на истинските ценности на живота, които виждаме в сегашното неизлечимо болно общество. Генетична хигиена и общият контрол върху замърсяването са само два аспекта на една и съща цел: опазването на природата и екологичния баланс за осигуряването на продължителното духовно и физическо благоденствие на човека. Без благоприятна среда даже най-добрите гени биха били унищожени, а без достатъчно количество от тях не би имало никой, които да създаде тази среда.

Към една добра обществена среда също принадлежи и здраво семейство, в което децата могат да растат в хармония и да бъдат щастливи, а друго зло на съвременния ред е, че този вид семейство бива унищожавано от обичайното антибиологично мислене и глупостта на „освободителите“ на жените. Както расите са различни, така това важи и за половете, а идеята, че мъжът и жената са

биологично еднакви е сериозна заплаха за оцеляването на човека. Разликите между тях не са резултат на социални „полови роли“, а на **природни** такива! Не е случайно, че жената ражда децата. Тя не само е биологично подходяща за тази задача, но също така и психически, и като майката на новото поколение тя има най-важната роля в обществото. Идеята, че тя трябва да „изяви себе си“, като стане част от трудовата сила и намери работа на монтажната линия, докато децата ѝ са оставени на други, е престъпна! Жените могат да осъществят и задоволят себе си в рамките на биологичната си роля като майки. Без майка семейството се разпада. Децата биват оставени сами или на обществено възпитание. Когато се приберат вкъщи, никой няма време за тях. Те не биват научавани на никакви идеали и избират идолите си от телевизията, лошата музика, а дори и по-лошата литература. Хранят се с бърза храна и стават жертви на най-лошия вид комерсиален материализъм. Това е, в случай че жената не избере да няма никакви деца – като използва някакъв вид противозачатъчни или като просто направи аборт, когато забременее. Разбира се, феминистите твърдят, че би било също толкова нормално мъжът да гледа децата, а жената да ходи на работа. А е факт, че ако това наистина беше толкова нормално и природно, то мъжът щеше и да е този, който ражда.

А, от друга страна, женската биология винаги ще означава, че жената има по-слаба позиция на работния пазар, защото не е стабилна, колкото мъжа. Да не говорим за работа, която изисква определена физическа сила. Не е учудващо, че Елизабет Бадинтер, френско-еврейски феминист, желае на мъжете да им бъдат трансплантирани матки и яйчници, за да се подsigури равенство, в книгата си (**L'un est l'autre**, = „Единият е другият“, издадена от **О. Якоб**, Париж 1986, и не е изненадващо – е преведена почти всички западноевропейски езици)! Общество, където подобна книга намира читатели, е наистина неизлечимо болно.

Част от природата на човека е той да бъде не само изолиран индивид, а също така и социално същество, а социалният му инстинкт прекрачва границите на семейството. От най-стари времена човешките същества са живели заедно в групи, така че да могат да устоят на опасностите на тяхното примитивно съществуване. Ако не го бяха правили, хората едва ли щяха да оцелеят като вид. С други думи, животът в организирани общества е предпоставка за човешкото съществуване, а желанието да се организираме е част от природата ни. Без такова общество на всеки индивид щеше да се налага да полага пределни усилия, опитвайки се да задоволи ежедневните си нужди. Не би имало време и сила за изкуства, наука, образование, или каквито и да е здравни услуги. Високата степен на организация е просто условието за културно и технологично развитие. Следователно по никакъв начин не е случайност, че най-висшите култури винаги са били създавани от хората с най-добро умение за организиране – арийците.

Във всяко организирано общество обаче е нужно индивидът напълно да се адаптира към нормата, която се споделя с останалите членове на общността и да

се въздържа да използва интелигентността си и талантите си по начин, който да вреди на същото това общество, което му е дало възможността да ги развие.

Затова нужната лоялност в групата не може да се основава само на материалистични съображения. Не е достатъчно да има само обществена служба за социални грижи. Да се отхвърли част от личната свобода има смисъл единствено в общество с общ произход, сходни норми и ценности и с обща цел в живота – хора, чиито предци са покорили и защитавали същата територия в течение на поколения, защото са искали да запазят своя специфичен езиков, културен и биологичен характер.

Това е желанието, което е създадо културата ни в тясно съответствие с талантите, концепциите, идеалите и ценностите на нашите народи – това, което можем да наречем и народна душа. Други народи имат и други таланти, концепции, идеали и ценности, поради което са създали и различни култури. Те може би са толкова „добри“, колкото и нашите, но те са чужди за нас, както и нашата култура е чужда за тях. Да говорим за бъдеща универсална „световна култура“, обща за всички хора и народи, е нелепо. „Култура“, която не е възникнала естествено като огледало на народната душа, е отричане на самото значение на думата „култура“, а историята показва много ясно, че всяка цивилизация, която вече не е могла да запази и допълнително да развие **собствената** си култура и следователно е въвела и интегрирала всякакви различни чужди културни елементи, които е срещнала по пътя си, е била непосредствено изправена пред неизбежното си падение.

Общество, съставено от случайни комбинации от раси, религии и философии определено не изразява духовно и културно богатство, както се твърди в днешно време. Това е един абсурден миш-маш, чието съществуване не може да се оправдае по никакъв начин – сигурен признак на неизбежната дезинтеграция на нацията и пълното разпадане на всички норми и ценности. Такова общество е дегенеративна пародия на истинска общност и не може да оцелее дълго, защото социалната лоялност между различните групи, които временно живеят на една и съща територия, бива разрушена от много по-силна – духовна лоялност към религиозните и философски идеи, които не се базират на самата нация или на историята и.

Най-сериозната заплаха за кохерентността на обществото, без паралел, е биологичното расово смесение, което винаги се е появявало ръка в ръка със смесението на култури – или дори е било предпоставка за това. Дезинтеграцията на културата може да бъде спряна по всяко време и съответният народ може да намери пътя си обратно към културните си норми и ценности отново – ако расовата чистота е цялостна. Смесването на расите обаче е безвъзвратно, а последиците му са неизброими и катастрофални. Факт е, че

природата винаги се е развивала към по-голямо расово разнообразие. Чрез антиприродното расово смешение ние днес сме свидетели на изравняването на всички различни естествени таланти, а всички от тях се определят от расата. Тъй като една раса се е развила в една определена посока и е построила общество и създала култура на базата на качествата, които е развила, смесването с други раси означава, че след няколко поколения хибридно потомство ще е загубило всички обстоятелства за разбиране на това, което техните предци са създали.

За жалост има прекалено много възможности за изучаване на този вид общества, които са резултат от расово смешение. Латинска Америка, Индия и Египет са отлични примери, както и Елада и Римската империя. Също както индийската, персийската и египетската култури, също така и гръцката и римската цивилизации са създадени и поддържани от имигрирало малцинство от предимно северна раса. Това високо развито малцинство първоначално потиска първоначалното мнозинство и тяхната култура, но в последствие бавно се поддава на численото превъзходство на техните предшественици. Отслабено от безбройните войни, които са му стрували неговата най-качествена кръв, и покварено от азиатски идеи за фалшив хуманизъм, то постепенно дава по-голям брой гражданства на хора от потиснатите народи и докарва нови роби и работници от неговите колонии в Африка и Азия – а те после биват интегрирани и получават пълно гражданство със следващото си поколение. Това звучи познато, нали? Дезинтеграцията на северната раса е причината, поради която гордата държава на Елада се превръща в сегашната Гърция и Рим в Италия – или казано по друг начин: цивилизация в хаос! В училище все още се прекарва поне някакво време в изучаване на древните култури, но не се споменава и дума за хората, които са ги създали. Не изглежда някой дори да се зачудва как качеството да се организира държава може да изчезне така напълно и внезапно. Истината е, че повечето хора, които днес парадират, че расово са римляни, имат много малко общо с великите си предци. Прекалено голям брой техни предшественици са живели на юг от Средиземно море!

Когато говорим за расова биология днес, скоро след това срещаме множество проблеми. Изучаването на тази тема се е превърнало в нещо нередно – в случай, разбира се, че говорим за **човешките** раси – и дори от медицински доктори и така наречените антрополози не се очаква да знаят каквото и да е по въпроса. Дори **желанието** за такова знание е оцетяващо за кариерата, така че защо да се безпокои човек? Така винаги се твърди с презрителна подигравка, че не съществува никаква „чиста“ бяла раса и че „ариец“ е чисто и просто езиков термин и т.н., а всичко това има за цел да докаже, че расовата наука е безсмислица. Разбира се, тези аргументи не са изцяло грешни – но заключението е! Истина е, че е имало смешение на различни европейски раси, но то е било между близко свързани подраси на цялостната така наречена бяла раса, която също така можем да наречем и арийска – в случай че дефинираме това, за което

говорим! Освен това няма никаква основа да се твърди, че това смесване – което определено не е пълно – е било от каквато и да е полза за европейците! Най-вероятно е точно обратното и няма никаква добра причина да се продължава процесът на дезинтеграция чрез допълнително смесване на раси.

Невежите също твърдят, че расовото смесване е нужно, за да се избегне „кръвосмешение“. Това, разбира се, е небиологична небивалица. Кръвосмешението се отнася само за размножаване между роднини, които е необходимо да са подобни от биологична гледна точка. При кръвосмешение можем да видим събиране на различни генетични фактори – добри и лоши. Ако и майката, и бащата имат еднакви гени, съществува шанс – или риск – поколението да събере тези гени и тъй като всички носим несполучливи гени, очевидно е желателно те да не се натрупват. Не е важно в случая, че би имало и натрупване на позитивни гени: по-високата вероятност за развитие на наследствени болести не може да се подобри от позитивните качества. И все пак кръвосмешението е опасност само при много малки популации, например на много малък остров или при така наречените „царски“ или „благородни“ фамилии. При население от милиони индивиди тя не съществува в нормални обстоятелства.

Във всеки случай добавянето на расово чужди генни елементи не е добър начин за избягване на кръвосмешение. Това води само до нехармонични индивиди, защото родителите са прекалено различни. На това невежите биха се противопоставили с довода, че същото дава много добри резултати в животинския свят – и при растенията, когато расите биват смесени. Това, разбира се, е напълно вярно, но тук става дума за строго контролирано смесване на видове, при което учените предварително са определили кои конкретни качества трябва да бъдат възпроизведени. Затова родителите се избират с тази цел наум като се взимат индивидите, които имат най-добрите качества възпроизвеждането им. След като поколението е получено, отново се избират индивидите с най-добрите желани качества. Те биват използвани за по-нататъшно размножаване. Останалите просто се отстраняват като неизбежна загуба. Продължително размножаване на тези индивиди би дало обратни на желаните резултати. В никакъв случай не се позволява случайно възпроизвеждане. Ако се случи по погрешка – например при кучета – поколението трябва да бъде унищожено!

Колко опасно може да бъде смесването на видове може да се види при така наречените „пчели убийци“. Те са изкуственият продукт на опита да се създаде издръжлива раса с голям капацитет за добив. Резултатът са агресивни рояци от пчели, които изобщо не могат да опрашват цветя. Случайно някои от тях са избягали от лабораторията и днес те са сериозна заплаха в цяла Латинска Америка и южните части на САЩ, частично, защото са много опасни за животни

и хора, тъй като убиват всичко, което се движи, но също така и защото заместват и отстраняват обикновените пчели и така растенията не се опрашват. Това е добър пример до какво може да доведе расовото смешение, ако нужният контрол се провали – и след това вземете предвид, че разпространяващото се човешко расово смесване е **напълно** неконтролирано.

Най-вероятно няма човек, който да предложи въвеждането на същите процедури за смесване на видовете като при животните – без да се взима предвид това, че в този случай има много по-сложни фактори, отколкото при животните. Не са лесно дефинираните неща като ръст, качество на месото или капацитет за продукция на мляко, които определят дали човекът може да се справи с изискванията на обществото, а фактори като диспозиция на характер, интелигентност, креативност и вътрешна хармония – всички тези, които значително се ощетяват при смешение на расите. Във връзка с това също струва да се отбележи, че всички хора, които проповядват невъздържано смесване на расите, напълно са забравили да ни кажат с какви желателни качества биха могли чуждите расови елементи, които сега се изливат в арийския свят, да обогатят бялата раса!

Във всеки случай настоящите тенденции на дезинтеграция във всички сфери на обществото се справят много добре в това да правят хората неуверени и нещастни. Само в истински хармонично общество, състоящо се от хора с еднакъв културен, исторически и биологичен произход, както и духовни стремежи за бъдещето, един индивид може да намери вътрешния мир и сигурността, от която се нуждае. Само в тук човекът може да се почувства като естествена част от нещо цяло, нещо по-голямо от самия индивид и нещо, което ще продължи да съществува дори, след като него вече го няма, както е съществувало и преди той да се роди. Само в такава национална общност от съдби човекът намира вечния живот, за който винаги е мечтал. Чрез нашите деца и нашия народ ние ще живеем завинаги, но това е единствената частица безсмъртие, която имаме. Без това ние никога не бихме живели!

Ако обаче човекът трябва да търси своята идентичност и своята цел в живота извън националното общество, то това общество е загубило смисъла си и неизбежно ще се разпадне като брак, в който партньорите нямат нищо общо освен адреса, на който пребивават.

Това е основна **националистическа** гледна точка.

И все пак лоялността в една група трябва да бъде реципрочна. Не само индивидът трябва да бъде лоялен към обществото, но и то трябва да бъде лоялно към него. Лоялността следователно просто предполага социални условия и икономическа система, където никой не бива експлоатиран и където всеки прави

всичко по силите си за общото благо, за да опази реда, който предпазва общите ценности, гарантира живота и щастието на съгражданите си и дава на всеки индивид неговото късче от вечния народен живот.

Това е основна **социалистическа гледна точка**.

Национализъм без социализъм е абсурд – както и обратното: социализъм без ясно определена общност няма никакъв смисъл.

Днес често се твърди, че националсоциалистическите възгледи водят до война и се опитват да потискат другите нации. Това е абсолютна небивалица. Точно обратното е истината. Респект към културата и биологичната идентичност на другите народи е възможен само ако се признае съществуването и желателността на расови и културни разлики – **а човек трудно би уважавал чужди народни идентичности, ако не оценява своята собствена!** Ако той отрече съществуването на расови различия, е очевидно, че човекът постоянно ще се опитва да наложи на другите хора и народи това, което той намира за най-добро – без отношение към техния специфичен характер.

Катастрофалната идея, споделяна от християнството и марксизма, че има само **една** цивилизация, която е правилна за всички хора, независимо от расата, е причината за европейските колониални империи от предното столетие и за днешните непрекъснати опити да се наложи празния материалистичен стил на живот на модерния индустриализиран свят на наивните народи от третия свят, които виждат само блясък, но игнорират цената за това. Това би било тяхната гибел, както и нашата! Консуматорското общество вижда само пазари и консуматори – и тук еднаквост е ключова дума. Еднаквата клиентела няма никакви специални изисквания, а това прави продукцията по-проста и евтина, което означава повече продажби и по-голяма печалба. Национални особености и различни културни модели тук са неудобство и затова се води борба срещу тях. За мултинационалните индустрии и вериги всички хора са равни – ако те могат просто да **консумират**. Те **нямат** каквото и да е уважение към човешките ценности. Те ги унищожават.

За националсоциализма **разликите** са част от естествения ред и ние искаме да запазим този ред с всичките си разлики между раси, народи и индивиди. Ние нямаме абсолютно никакво желание да накараме някое негроидно племе да изповядва нашата религия, да яде нашата храна или да използва нашите закони. Ние искаме другите хора да намерят своя собствен път към бъдещето си. Разбира се, ние трябва да сме готови да си сътрудничим с тях, ако това би било от взаимна полза, но няма да се натрапваме. Ако те не могат да намерят пътя си, то това е техен проблем – не наш. Ние не **търсим** какъвто и да е конфликт с когото и да е – ние просто искаме да бъдем оставени на мира. И все пак ние не сме пацифисти.

Знаем, че понякога всеки народ трябва да се бори, за да оцелее като нация. Ако не го направи, ще изчезне, а ние не можем да седим и да чакаме нашия собствен народ да бъде унищожен. Ако нашето съществуване е застрашено, ние трябва да се защитим и знаем, че само един нов националсоциалистически световен ред, състоящ се от независими нации, с взаимно уважение една към друга може да осигури дълготраен мир и да предпази света от предстоящо ядрено бедствие.

Ако светът не приеме националсоциализма като единствената си надежда за бъдеще, човекът ще бъде изправен пред унищожение. Това би било логична последица от продължителните му нарушения на природните закони. И все пак това не би било края на вселената. От тази гледна точка планетата Земя и човешките същества на нея са незначителни и напълно заменими части от един огромен механизъм. Ако ние изчезнем, различните цивилизации от последните 10 000 години биха били просто един нищожен епизод от безкрайното и вечно пространство – един провален опит. Дори след абсолютна ядрена война най-вероятно все още би имало основа за биологичен живот на някои места по Земята и тогава развитието към по-висши форми би започнало отначало. А дори и планетата да бъде напълно унищожена в подобна война или по друга причина – то е повече от вероятно да съществува живот на някоя планета в далечна слънчева система в космоса, може би на милиарди светлинни години от тук. Във всеки случай природата винаги ще съществува – дори и без хората. Дори без живот би съществувал природен ред във вселената. Вселената не приема каквито и да е специални закони за човека и ако той не го осъзнае, той би заслужавал своето приближаващо унищожение и нищо не би могло да промени това.

Въпреки това **ние** сме на мнението, че би било жалко това да се случи. Затова се опитваме да накараме хората да чуят здрав разум в този толкова късен час. Нямаме никакво време за губене. **Ти** би ли се присъединил? Не заради нас – но в името на собствените ти деца.